

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4CdoPr/10/2025
Identifikačné číslo spisu:	1319206756
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1319206756.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu M. M., narodeného XX. N. XXXX, Y., W. X, zastúpeného Weis & Partners s. r. o., Bratislava, Priemyselná 1/A, IČO: 47 234 776, proti žalovanému Železničná spoločnosť Slovensko, a. s., Bratislava, Rožňavská 1, IČO: 35 914 939, zastúpenému HAVEL & PARTNERS s. r. o., advokátska kancelária, Bratislava, Žižkova 7803/9, IČO: 36 856 584, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-11Cpr/12/2019 a o dovolaní žalobcu proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave z 30. októbra 2024 sp. zn. 7CoPr/4/2022, takto

rozhodol:

Dovolenie odmieta.

Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom č. k. 11Cpr/12/2019 - 235 z 26. októbra 2021 žalobu zamietol (I.) a zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému trovy konania v plnej výške (II.). Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 59 ods. 1, § 61 ods. 1 a 2, § 63 ods. 1 písm. e), § 63 ods. 6, § 74, § 77, § 240 ods. 8 až 10 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce (ďalej aj ako „ZP“). V konaní mal súd prvej inštancie za preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným bol založený pracovný pomer zmluvou z 30. októbra 2009 a žalobca bol zaradený do funkcie sprievodcu. Na základe dohody o zmene obsahu pracovnej zmluvy z 9. decembra 2012 bol žalobca na vlastnú žiadosť preradený do funkcie vlakvedúceho. Dňa 6. júna 2018 bol so žalobcom vykonaný zápis o porušení pracovnej disciplíny spočívajúci v tom, že žalobca porušil interné dokumenty vykonaním rozhovoru s odborovým zväzom a jeho zverejnením cez YouTube. Listom z 8. júna 2018 bol žalobca upozornený na možnosť výpovede z dôvodu predmetného porušenia pracovnej disciplíny, ktorý list si 12. júna 2018 odmietol prevziať. Listom z 23. apríla 2019 (doručené žalobcovi 11. mája 2019) bol žalobca opäť upozornený na možnosť výpovede z pracovného pomeru pre porušenie pracovnej disciplíny a to z dôvodu, že žalobca 24. februára 2019 oneskoreným nástupom do pracovnej zmeny a neskorým vypravením vlaku spôsobil meškania vlaku. Zároveň žalobca v danom čase nerešpektoval výzvy na dostavenie sa do miestnosti vedúceho pracoviska, nevykonával sčítavanie cestujúcich, v

mesiacoch apríl a máj 2019 sa nedostavil do doplatkovej pokladne na kontrolu, svojvoľne zadržával hodnoty zverené na vyúčtovanie. Ďalej nebolo sporné, že žalobcovi boli 29. mája 2019 a 31. mája 2019 žalovaným nariadené mimoriadne psychologické vyšetrenie a mimoriadna lekárska prehliadka, na ktoré sa žalobca bez ospravedlnenia nedostavil, pričom odmietnutie podrobiť sa zdravotnej prehliadke sa považuje za hrubé porušenie pracovnej disciplíny. Žalovaný sa listom z 28. júna 2019 obrátil na odborový zväz so žiadosťou o udelenie súhlasu s výpoveďou z pracovného pomeru žalobcu, kedy odborový zväz vyjadril nesúhlas s rozviazaním pracovného pomeru člena jeho odborovej organizácie. Žalobcovi bola 31. júla 2019 doručená výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e) ZP odôvodnená opakovaným porušením pracovnej disciplíny. Súd prvej inštancie považoval za preukázané, že žalobca bol od 9. apríla 2018 vo vedení odborového zväzu, t. j. aj v čase doručovania výpovede a rovnako mal za preukázané, že odborový zväz podľa § 240 ods. 9 ZP odmietol udeliť súhlas s výpoveďou, a preto by bola výpoveď zo strany zamestnávateľa neplatná. Keďže žalovaný tvrdil, že nemožno od neho spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával, pristúpil súd prvej inštancie k posúdeniu splnenia podmienok výpovede podľa § 63 ZP.

1.1. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobcovi bola daná výpoveď podľa § 77 ZP, bola daná písomne a bola riadne doručená. Ďalej nebolo sporné, že žalobca 24. februára 2019 zmeškal vypravenie vlaku, čo je v zmysle interných predpisov žalovaného (čl. 13 ods. 7 písm. n) pracovného poriadku) považované za menej závažné porušenie pracovnej disciplíny, s čím sa súd prvej inštancie stotožnil. Žalovaný mal v zmysle interných predpisov povinnosť o tomto porušení pracovnej disciplíny spísať písomný zápis a prijať potrebné opatrenia na zamedzenie jeho opakovania, pričom nebolo sporné, že žalobca sa uvedenému vyhýbal a dostavil sa až na písomné predvolanie. Sporným taktiež nebolo to, že žalobca v zápise uviedol, že jeho organizmus je vyčerpaný. Súd prvej inštancie mal ďalej za preukázané, že vzhľadom na žalobcom tvrdenú vyčerpanosť jeho organizmu a s ohľadom na povahu ním vykonávaných činností žalovaný reagoval umiestnením žalobcu na prekážku v práci a zabezpečil mu objektívne prešetrenie žalobcovej zdravotnej spôsobilosti na výkonom dohodnutého obsahu práce. Sporným nebolo, že žalobca lekársku prehliadku ignoroval, na termín sa nedostavil a neprítomnosť neospravedlnil. Preukázaná bola aj skutočnosť, že interný predpis žalovaného upravuje podmienky, za ktorých je žalovaný ako zamestnávateľ povinný zabezpečiť pre svojich zamestnancov lekárske preventívne prehliadky a psychologické vyšetrenia, tak aj vykonanie mimoriadnej lekárskej preventívnej prehliadky a mimoriadneho psychologického vyšetrenia, kedy sú tieto potrebné okrem iného na základe rozhodnutia zamestnávateľa po podozrení zo zhoršenia zdravotného stavu zamestnanca, ktorý znižuje alebo inak obmedzuje spôsobilosť zamestnanca vykonávať profesiu. Ako porušenie pracovnej disciplíny je podľa čl. 14 pracovného poriadku považované aj nedodržanie stanoveného termínu mimoriadnej prehliadky z vlastnej viny. Súd prvej inštancie mal za preukázané a považoval za správne, že žalobca ako zamestnanec na pozícii vlakvedúceho bol žalovaným ako zamestnávateľom vyslaný na mimoriadnu lekársku prehliadku a mimoriadne psychologické vyšetrenie a to v súlade so zákonom a internými predpismi žalovaného. Sporným taktiež nebolo ani to, že žalobca sa svojvoľne odmietal podrobiť nariadenému vyšetreniu zdravotnej spôsobilosti, ignoroval pokyny zamestnávateľa, v spore netvrdil ani nepreukazoval spôsobilosť na výkon práce. Žalobca svoju spôsobilosť odvodil len od zdravotnej prehliadky absolvovanej v minulosti. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru o oprávnení žalovaného nariadiť žalobcovi mimoriadne zdravotné vyšetrenia, ktorých sa žalobca odmietol zúčastniť, čo sa taktiež považuje za porušenie pracovnej disciplíny.

1.1. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru o preukázaní opakovaného porušenia pracovnej disciplíny na strane žalobcu, konkrétne omeškané vypravenie vlaku a ignorovanie pokynu zamestnávateľa na vykonanie preventívnej lekárskej prehliadky, čím boli naplnené všetky hmotnoprávne aj procesnoprávne predpoklady platnej výpovede podľa § 63 ods. 1 písm. e) ZP a zároveň výpoveď daná žalobcovi obsahovala skutkovo vymedzený dôvod skončenia pracovného pomeru a opis porušenia pracovnej disciplíny bol určitý a zrozumiteľný. Žalobca bol súčasne na možnosť výpovede upozornený, bol s dôvodom výpovede oboznámený a mal možnosť sa k nemu vyjadríť. Výpovedný dôvod bol uplatnený v zákonnej lehote. Žalobcom tvrdený dôvod výpovede spočívajúci v jeho členstve v odborovom zväze preukázaný nebol, žiadne tomuto nasvedčujúce konanie žalovaného preukázané nebolo. Naopak bolo preukázané, že žalovaný v prípade ostatných zamestnancov postupuje totožne a

voči žiadnemu inému členovi odborového zväzu výpoveď uplatnená nebola. Súd prvej inštancie pri posúdení správania sa žalobcu ako zamestnanca voči žalovanému ako zamestnávateľovi považoval za preukázané, že žalobca opakovane ignoroval pokyny a výzvy žalovaného a napriek nesúhlasu produkoval množstvo audiovizuálneho obsahu, v ktorom zosmiešňoval a urážal svojich kolegov a nadriadených. Obsah vyhotovoval napriek opakovanému a jasne prejavovanému nesúhlasu dotknutých kolegov, túto skutočnosť mal súd za preukázanú výpoveďami svedkov, žalovaným predloženou nahrávkou, aj prepisom relevantnej časti nahrávky. Žalobca svojimi mediálnymi aktivitami vedome a aktívne konal proti oprávneným záujmom zamestnávateľa, vedome urážal a očierňoval svojich kolegov, čo považoval súd prvej inštancie za preukázané. V danom prípade nebolo podstatné, či žalobca konal ako radový zamestnanec alebo člen odborového zväzu. Ďalšie dokazovanie v tomto smere (prehrávaním videí žalobcu) súd prvej inštancie ako nadbytočné zamietol. Pokiaľ účelom nahrávania video nahrávok mala byť obrana v súdnom spore, mohol tieto žalobca predložiť v čase od začatia konania, čo však neurobil.

2. Súd prvej inštancie mal vzhľadom na uvedené za preukázané, že existujú skutočnosti, pre ktoré nemožno od žalovaného spravodlivo požadovať, aby žalobcu naďalej zamestnával a tieto dôvody nie sú totožné s tými, pre ktoré bol voči žalobcovi uplatnený výpovedný dôvod, a preto žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 v spojení s § 262 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj ako „CSP“).

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 30. októbra 2024 sp. zn. 7CoPr/4/2022 na odvolanie žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (I.), žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania (II.) a odvolanie z 10. novembra 2021 doplnené podaním z 24. novembra 2021 podané Odborovým zväzom GINN, Bratislava, Ľubinská 18, IČO: 51 215 861 odmietol (III.). Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nebolo podané dôvodne a stotožnil sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktorý zistil skutkový stav riadne, vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu, výsledky dokazovania správne zhodnotil, dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a tie aj náležite a dostatočne zdôvodnil. V záujme dôsledného vysporiadania sa s odvolacími námietkami doplnil odvolací súd odôvodnenie nasledovne. Odvolací súd poukázal na § 61 ods. 1 a 2, § 63 ods. 1 písm. e), § 63 ods. 6, § 64, § 77, § 240 ods. 8 až 10 ZP. Podľa odvolacieho súdu bolo správne vyvodené, že výpoveď daná žalobcovi obsahovala skutkovo vymedzený dôvod skončenia pracovného pomeru, pričom opis porušenia pracovnej disciplíny bol určitý a zrozumiteľný. Dôvody výpovede boli preukázané a rovnako tak aj skutočnosť, že žalobca opakovane porušil pracovnú disciplínu, na možnosť výpovede bol upozornený, s dôvodom výpovede bol oboznámený a bolo mu umožnené sa k nej vyjadriť a výpovedný dôvod bol uplatnený v zákonnej lehote. Podľa § 240 ods. 9 a 10 ZP súd prvej inštancie následne správne posudzoval, či možno spravodlivo požadovať, aby zamestnávateľ zamestnanca naďalej zamestnával, keďže v danom prípade príslušný zástupca zamestnancov neudelil predchádzajúci súhlas so skončením pracovného pomeru, ktorý bol uplatnený voči žalobcovi ako zástupcovi zamestnancov. Napriek neudeleniu súhlasu s výpoveďou žalobcu zo strany zástupcu zamestnancov bola preto výpoveď platná. K námietke žalobcu, že žalovaný ako zamestnávateľ sa nezaoberal skutočnosťou, že zamestnanec žalovaného v pracovnej pozícii komandujúceho nepreveril prítomnosť žalobcu na pracovisku, na základe čoho vyvodil, že sa nedopustil porušenia pracovnej disciplíny z dôvodu meškania vlaku a k námietke, že prvoinštančný súd neskúmal zavinenie na strane žalobcu v prípade jeho absencie na pracovisku, poukázal odvolací súd na nespornú skutočnosť, že žalobca do pracovnej zmeny nenastúpil včas (v dôsledku čoho prišlo k meškaniu vlaku). Uvedené bolo zamestnávateľom považované za menej závažné porušenie pracovnej disciplíny. Zároveň nebolo preukázané porušenie povinností zo strany zamestnávateľa spočívajúce v nesprávne rozvrhnutých zmenách, v nedodržaní pracovného voľna alebo povinného odpočinku pre zamestnanca, keď vyplynulo, že žalobca zmeškal príchod do služby v rámci prebiehajúcej 15-hodinovej zmeny. Absolvovanie povinného pracovného školenia v rámci turnusového voľna a vyriešenie situácie s neplatiacimi cestujúcimi nijak nevybočuje z rámca plnenia pracovných povinností zamestnanca v rámci pracovnej doby. Pokiaľ ide o zamestnanca žalovaného v pracovnej pozícii komandujúceho, ani jeho prípadné porušenie povinnosti preveriť prítomnosť žalobcu na pracovisku nezbavuje žalobcu zodpovednosti za porušenie pracovnej povinnosti dostaviť sa včas na pracovisko. Povinnosť komandujúceho skontrolovať prítomnosť žalobcu na pracovisku nenahrádza povinnosť zamestnanca

dostaviť sa na pracovisko. Pokiaľ ide o žalobcom prezentované rozhodnutia najvyššieho súdu, odvolací súd konštatoval, že vyhodnotenie porušenia pracovnej disciplíny súdom prvej inštancie nijak nevybočujú z rámca tam uvedených záverov. Ďalej odvolací súd uviedol, že podnetom na následné nariadenie mimoriadnej lekárskej prehliadky bolo tvrdenie samotného žalobcu (pri prejednaní porušenia jeho pracovných povinností) o jeho zdravotnom stave, konkrétne, že jeho organizmus bol vyčerpaný, keďže sa jednalo o piaty deň zmeny (so súčasným absolvovaním školenia a vybavením neprispôsobivých cestujúcich). Postup žalovaného podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vyhodnotiť ako šikanózný či diskriminačný, keď vykonať nevyhnutné úkony na objektívne preskúmanie zdravotnej spôsobilosti zamestnanca pri podozrení zo zhoršenia jeho zdravotného stavu (s ohľadom na prevenčnú povinnosť zamestnávateľa, osobitne v rizikovitom prostredí výkonu práce na dráhach) je povinnosťou zamestnávateľa. Rovnako bolo preukázané, že prípadný neskorý nástup na pracovisko je spisovaný s každým zamestnancom bez rozdielu, pričom nebolo preukázané, že by v iných prípadoch bolo tvrdným dôvodom vyčerpanie organizmu tak, ako v prípade žalobcu. Zamestnávateľ má podľa § 33 ods. 4 zákona č. 513/2009 Z. z. právo nariadiť mimoriadnu lekársku preventívnu prehliadku a psychologické vyšetrenie zamestnanca pri podozrení zo zhoršenia zdravotného stavu zamestnanca, ktorý znižuje alebo inak obmedzuje spôsobilosť zamestnanca vykonávať pracovnú činnosť. Uvedené bolo prípadom žalobcu. Porušenie zásady rovnakého zaobchádzania zo strany žalovaného voči žalobcovi, a už vôbec nie z dôvodov príslušnosti k odborovej organizácii, nemožno preto vyvodiť. Ďalším faktom bolo, že žalobca sa na nariadenú prehliadku nedostavil, pričom dôvodom odmietnutia účasti nemôže byť žalobcom tvrdená nedôvera voči zdravotníckemu zariadeniu. Odvolací súd uviedol, že žalovaný objasnil, že sa jedná o zazmluvneného partnera, u ktorého absolvujú riadne i mimoriadne lekárske prehliadky všetci zamestnanci. V uvedenom zariadení bez výhrad žalobca zároveň v minulosti vykonal vstupné a následné pravidelné prehliadky. Argumentáciu o neudelení informovaného súhlasu v zmysle § 6 a nasl. zákona č. 576/2004 Z. z. považoval odvolací súd za účelovú, nakoľko informovaný súhlas možno odmietnuť bezprostredne pred poskytnutím zdravotnej starostlivosti a po poučení ošetrovateľom pracovníkom, ku ktorému sa žalobca ani len nedostavil. V časti námietky žalobcu, že v dôsledku vyhotovovania a uverejňovania zvukovo-obrazových záznamov sa hypoteticky mohol narušiť, resp. zhoršiť vzťah iba medzi žalobcom a kolegami S. a D., odkázal odvolací súd na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, z ktorého vyplýva, že konanie žalobcu vyhodnotil ako nelojálne vo vzťahu k zamestnávateľovi, smerujúce proti jeho oprávneným záujmom, pričom žalobca produkoval množstvo audiovizuálneho obsahu, v ktorom zosmiešňoval a urážal nielen svojich kolegov, ale aj nadriadených. Z uvedeného je podľa názoru odvolacieho súdu zrejmé, že znevažujúce tvrdenia sa netýkali iba uvedených zamestnancov, ale aj iných kolegov, a v neposlednom rade znevažovali predovšetkým žalovaného ako zamestnávateľa. Pri vyhotovovaní týchto záznamov bol žalobca súčinný, trval na ich vyhotovení a v priebehu konania nikdy neuviedol, že nesúhlasil s ich zverejnením. Napokon, žalobca vo svojich vyjadreniach sám prezentoval, že cieľom odborovej organizácie, v ktorej riadiacej štruktúre bol žalobca zaradený, bolo zverejňovanie videí za účelom zabezpečenia transparentnosti procesov vo vnútri organizácie zamestnávateľa ako spoločnosti s majetkovou účasťou štátu. Obsah týchto záznamov je založený v súdnom spise, a to aj s textovým prepisom, z ktorého jasne vyplývajú znevažujúce a poškodzujúce tvrdenia vyslovené žalobcom, ktorých existenciu v konaní nikdy nepoprel, preto jeho obranu v odvolacom konaní nepovažoval odvolací súd za účinnú. K námietke nevykonania dôkazu navrhnutého žalobcom v priebehu prvoinštančného konania sa odvolací súd priklonil k názoru, že v danom prípade návrh žalobcu na vykonanie dokazovania nebol kvalifikovaný, keďže žalobca neuviedol, aký konkrétny dôkaz navrhuje a za účelom preukázania akých skutočností tvrdných žalobcom. Argumentácii žalobcu o aplikácii § 319 a § 320 CSP a zásady ochrany slabšej strany preto nebolo možné priznať úspech. Odvolací súd poukázal tiež na to, že pokiaľ žalobca (až v podanom odvolaní) prezentoval, že navrhovaným dôkazom sa snažil preukázať snahu žalovaného o spísanie zápisnice o porušení pracovnej disciplíny bez účasti zástupcu zamestnancov, v konaní bolo nepochybne preukázané, že táto zápisnica bola vyhotovená a to za účasti zástupcu zamestnancov, pričom žalovaný nesúhlasil iba s vyhotovením audiovizuálneho záznamu pri jej spísaní. Uvedené vyplýva z audiovizuálnych záznamov založených v súdnom spise a v ich textovom prepise. S ohľadom na uvedené potom ani nebolo odvolaciemu súdu zrejmé, aké konkrétne tvrdenia žalobcu mali byť uvedeným dôkazom preukázané. Na základe uvedených skutočností odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 378 ods. 1, §

396 ods. 2 a § 262 ods. 2 CSP.

4. Proti tomuto rozsudku podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“), ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Žalobca namietol, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v časti rovnosti strán sporu a to tým, že odvolací súd v neprospech žalobcu nevykonával riadne navrhované dôkazy a zároveň porušil právo žalobcu na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Dovolateľ uviedol, že odvolací súd nepripísal žiadnu relevanciu niektorým žalobcom navrhovaným dôkazom a riadne sa nevysporiadal s príčinou únavy žalobcu a ďalších kolegov, čo dovolateľ označil za svoj ťažiskový argument. Dovolateľ uviedol, že žalovaný ako zamestnávateľ nezabezpečil vhodné pracovné podmienky, čím otvoril priestor pracovným excesom ako napríklad neskorý príchod do práce. Z takéhoto konania preto nemôže byť dané porušenie pracovnej disciplíny. Dovolateľ poukázal na vedomosť žalovaného k únave zamestnancov, čo ale odvolací súd neskúmal, čím porušil právo žalobcu na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Dovolateľ zároveň namietol, že odvolací súd aproboval konanie súdu prvej inštancie, ktorý nevykonával žalobcom navrhované dôkazy a to oboznámenie sa s obsahom video nahrávok. Dovolateľ súčasne navrhol odložiť právoplatnosť napadnutého rozhodnutia, čo odôvodnil predpokladom úspešnosti dovolania.

5. Žalovaný považoval dovolanie žalobcu za nedôvodné a návrh na odloženie právoplatnosti rozsudku za neprípustný. Uviedol, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý neslúži na opätovné skúmanie skutkového stavu a ani na dopĺňanie nových prostriedkov procesného útoku zo strany žalobcu, napr. v podobe nešpecifikovaných a doteraz nenamietaných nevhodných pracovných podmienok zamestnancov. Dovoleniu argumentáciu žalobcu súčasne označil za zmätočnú a neurčitú. Žalovaný mal zároveň za to, že neboli naplnené podmienky pre uplatnenie inštitútu § 444 ods. 2 CSP z dôvodu neexistencie dôvodov hodných osobitného zreteľa, keďže neurčité dovolanie žalobcu podľa žalovaného neosvedčuje predpoklad jeho úspešnosti. Dovolanie žalobcu navrhol zamietnuť a rozsudok odvolacieho súdu ako vecne správny potvrdiť a priznať žalovanému plnú náhradu trov dovolacieho konania.

6. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 2 CSP a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie. Uvedený procesný postup z ústavnoprávneho hľadiska považuje za udržateľný aj Ústavný súd Slovenskej republiky (m. m. IV. ÚS 158/2022, IV. ÚS 442/2022).

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou

dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákona zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolať vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Dovolať vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, kde namietal nesprávny procesný postup odvolacieho súdu spočívajúci v tom, že odvolací súd nepripísal dôležitosť niektorým žalobcom navrhovaným dôkazom, v jeho neprospech nevykonával riadne navrhované dôkazy a porušil právo žalobcu na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Ďalej namietal, že odvolací súd sa nevysporiadal s príčinou únavy zamestnancov a nezabezpečením riadnych pracovných podmienok na strane žalovanej a namietol, že odvolací súd aproboval nesprávny postup súdu prvej inštancie v časti, v ktorej sa tento neoboznámil s obsahom video nahrávok ako navrhovaným dôkazom.

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3Cdo/41/2017, 3Cdo/214/2017, 8Cdo/5/2017, 8Cdo/73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdu bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

9 V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa náležitosti odôvodnenia rozhodnutia (§ 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 CSP) a súčasne procesný postup odvolacieho súdu vedúci k prijatiu záverov prezentovaných v dovolaní napadnutom rozhodnutí nevykazuje vady vedúce k porušeniu práva na spravodlivý proces dovolateľa. Odôvodnenie rozsudku zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, je zrozumiteľné a presvedčivé. Z

odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej a to v spojení s procesným postupom odvolacieho súdu, kedy je z argumentácie odvolacieho súdu zrejmé, ako k prijatým záverom dospel.

10 Námietku dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu vykazuje vadu nepreskúmateľnosti z dôvodu, že odvolací súd sa nezaoberal príčinou únavy zamestnancov a pracovnými podmienkami zamestnancov, vyhodnotil dovolací súd za nedôvodnú. Odvolací súd podľa názoru dovolacieho súdu správne vyhodnotil uvedené ako nerelevantné v otázke o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru žalobcu, kedy bolo preukázané, že zo strany žalobcu ako zamestnanca opakovane prišlo k porušeniu pracovnej disciplíny v spojení s preukázaním okolností, na základe ktorých nebolo možné od zamestnávateľa spravodlivo požadovať, aby zamestnanca ďalej zamestnával. Odvolací súd jednoznačne a dostatočne jasne zdôvodnil, na základe čoho dospel k záveru o platnosti skončenia pracovného pomeru žalobcu bez toho, aby na uvedený záver mala vplyv príčina únavy zamestnancov (ktorú žalobca tvrdil). Odvolací súd konkrétne uviedol, že: „Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak na základe vykonaného dokazovania vyvodil, že výpoveď daná žalobcovi ako zamestnancovi zo strany žalovaného ako zamestnávateľa obsahovala skutkovo vymedzený dôvod skončenia pracovného pomeru, pričom opis porušenia pracovnej disciplíny bol určitý a zrozumiteľný. Správne tiež konštatoval, že dôvody výpovede boli v konaní preukázané, rovnako ako skutočnosť, že žalobca opakovane porušil pracovnú disciplínu, bol na možnosť výpovede upozornený, bol s dôvodom výpovede oboznámený a bolo mu umožnené sa k nemu vyjadriť, pričom výpovedný dôvod žalovaný uplatnil v zákonnej lehote. Aplikujúc ust. § 240 ods. 9 a 10 Zákonníka práce súd prvej inštancie následne správne posudzoval, či možno spravodlivo požadovať, aby zamestnávateľ zamestnanca naďalej zamestnával, keďže v danom prípade príslušný zástupca zamestnancov neudelil predchádzajúci súhlas so skončením pracovného pomeru, ktorý bol uplatnený voči žalobcovi ako zástupcovi zamestnancov. Na základe uvedeného posúdenia potom správne dospel k záveru, že výpoveď z pracovného pomeru daná žalobcovi je platná napriek neudeleniu súhlasu odborovou organizáciou.“

10.1. Rovnako tak sa odvolací súd riadne vyjadril, že nebolo v konaní preukázané porušenie povinností zo strany zamestnávateľa spočívajúcim v nesprávne rozvrhnutých zmenách, v nedodržaní pracovného voľna alebo povinného odpočinku pre zamestnanca, keď vyplynulo, že žalobca zmeškal príchod do služby v rámci prebiehajúcej 15-hodinovej zmeny. Ďalej bolo v konaní preukázané, že žalovaný ako zamestnávateľ zápis vo veci neskorého nástupu do pracovnej zmeny spisuje s každým zamestnancom, ktorý sa do pracovnej zmeny nedostavil včas s tým, že ani v jednom prípade nebolo preukázané, že dôvodom oneskorenia by bol deklarovaný zhoršený zdravotný stav, vyčerpanie alebo únava zamestnanca tak, ako to bolo v prípade žalobcu, kde práve v prípade žalobcu z dôvodu ním tvrdeného vyčerpania mu boli nariadené mimoriadne lekárske prehliadky, ktorých sa nezúčastnil. Z uvedených na seba nadväzujúcich a v konaní preukázaných okolností nebol preto dôvod na rozsiahle vyjadrovanie sa k príčinám žalobcom tvrdenej všeobecnej únavy zamestnancov, ktorá ani preukázaná nebola a rovnako tak k pracovným podmienkam zamestnancov, keď bolo preukázané, že k porušeniu pracovnej disciplíny na strane žalobcu prišlo omeškaným nástupom do práce, na to nadväzujúcou neúčastou na lekárskech prehliadkach v spojení s nemožnosťou od žalovaného spravodlivo požadovať ďalšie zamestnávanie žalobcu (z dôvodu nelojálneho správania žalobcu voči žalovanému). Námietka žalobcu týkajúca sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodu, že tento sa k danému nevyjadril v rozsahu, aký si žalobca predstavoval, by bolo v merite veci nadbytočné a nasvedčuje viac nesúhlasu žalobcu so skutkovými zisteniami súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu (§ 442 CSP), na základe ktorých nedošlo a ani nemohlo prísť k založeniu vady nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd sa k daným okolnostiam vyjadril v dostatočnej miere, ktorá súčasne zodpovedala relevancii týchto skutočností v otázke určenia (ne)platnosti skončenia pracovného pomeru žalobcu.

11. Žalobca ďalej namietol, že odvolací súd aproboval nesprávny postup súdu prvej inštancie tým, že v neprospech žalobcu neboli vykonané navrhované dôkazy a to neoboznámením sa s obsahom video nahrávok ich prehratím na pojednávaní. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí uviedol nasledovné: „V súvislosti s nevykonaním dôkazu navrhnutého žalobcom v priebehu prvoinstančného konania sa odvolací súd prikláňa k názoru, že v danom prípade návrh žalobcu na vykonanie dokazovania nebol

kvalifikovaný, keďže žalobca neuviedol, aký konkrétny dôkaz navrhuje a za účelom preukázania akých skutočností tvrdených žalobcom. So zreteľom na uvedené potom nemožno priznať úspech argumentácii žalobcu o aplikácii § 319 a § 320 C.s.p. ako aj o aplikácii zásady ochrany slabšej sporovej strany. Odvolací súd poukazuje tiež na to, že pokiaľ žalobca (až v podanom odvolaní) prezentoval, že navrhovaným dôkazom sa snažil preukázať snahu žalovaného o spísanie zápisnice o porušení pracovnej disciplíny bez účasti zástupcu zamestnancov, v konaní bolo nepochybne preukázané, že táto zápisnica bola vyhotovená, a to za účasti zástupcu zamestnancov, pričom žalovaný nesúhlasil iba s vyhotovením audiovizuálneho záznamu pri jej spisovaní. Uvedené vyplýva z audiovizuálnych záznamov založených v súdnom spise a v ich textovom prepise. S ohľadom na uvedené potom ani nie je zrejmé, aké konkrétne tvrdenia žalobcu mali byť uvedeným dôkazom preukázané.“ Z uvedeného je taktiež zrejmé, že odvolací súd sa návrhom žalobcu na vykonanie dokazovania prehratím audiovizuálnych záznamov zaoberal, kde je potrebné zdôrazniť, že k uvedenému neprišlo nie z dôvodu oneskoreného predloženia dôkazov, ku ktorému tvrdeniu žalobca poukázal na § 319 a § 320 CSP (bez ohľadu na skutočnosť, že súd prvej inštancie zmenil dlhý časový úsek od začatia súdneho konania po okamih, kedy boli zmienené audiovizuálne záznamy), ale z dôvodu, že sa nejednalo o kvalifikovaný dôkaz, keďže žalobca neuviedol aký konkrétny dôkaz navrhuje a čo sa ním má preukázať, resp. bol okrem všeobecnej informácie o záznamoch spomenutý záznam z okamihu spisovania porušenia pracovnej disciplíny so žalobcom (ktorý nasledoval po zmeškaní nástupu do práce žalobcu, čím bolo spôsobené omeškané vypravenie vlaku), kde bola avšak do súdneho spisu založená listina - zápis so zamestnancom z 27. marca 2019 (č. l. 154), z ktorého vyplýva, že pri spisovaní bol prítomný zástupca zamestnancov. Uvedené skutočnosti vyplývajú ako zo súdneho spisu, tak s odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu, pričom súčasne nebolo zrejmé, čo konkrétne malo byť uvedenými záznamami preukázané v kontexte merita vecí a to naplnenia podmienok platnosti skončenia pracovného pomeru.

11.1. Okrem vyššie uvedeného dovolateľ v dovolaní uviedol, že odvolací súd napadnutým rozhodnutím v rozpore s požiadavkou rovnosti neprihliadol a nepripísal relevanciu niektorým žalobcom navrhovaným dôkazom. Bližšie však neuviedol, o ktoré konkrétne dôkazy sa malo jednať, pričom v obsahu dovolania boli ďalej spomínané len únava zamestnancov a zabezpečenie vhodných pracovných podmienok, ktorými sa odvolací súd v súlade s tvrdením žalobcu nezaoberal. Na základe neurčitosti argumentu žalobcu, že sa odvolací súd v rozpore s princípom rovnosti nezaoberal niektorými žalobcom navrhovanými dôkazmi, bez konkretizácie týchto dôkazov, nebolo možné vyvodiť v nadväznosti na uvedené vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu v súlade s § 420 písm. f) CSP.

12. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaný sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ s rozhodnutím odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s ním a to na základe subjektívne nadobudnutého pocitu obmedzenia jeho procesných práv, nemôže sama o sebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Dovolací súd má preto za to, že procesný postup odvolacieho súdu, ktorý konal v zmysle ustanovení a zásad zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, nemožno považovať za porušenie práva na spravodlivý proces. Napadnuté rozhodnutie sa nevymyká nielen zo zákonného, ale ani z ústavnoprávneho rámca. Uvedeným postupom preto nedošlo k založeniu namietanej vady podľa § 420 písm. f) CSP a žalobca neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu takej intenzity, ktorý by mal za následok porušenie jeho práva na spravodlivý proces.

14. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobcu odôvodnené § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je

prípustné.

15. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.